

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762481264/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

tær, civil eller kirkelig Embedsmand, en Kunstner eller en almindelig Filister tale – stadigvæk spurgte han sig selv: hvad er der iverjen med disse Folk? hvad er det, de mangler?

Han gav sig selv mange, utilfredsstillende Svar. Om én Ting var han overtydet: der var et Tryk, en stille, nagende Bekymring over alle, som om alle vilde skjule, at det var galt fat!

Om Riget fattedes Penge eller Intelligens – om det var *en* stor Personlighed – eller *nogle* gode Hoveder – om det var en lysende Fremtidsidé – eller blot et almindeligt borgerligt Fremtidshaab, som manglede ... han turde ikke afgøre det; maaske manglede der Noget paa alle Kanter.

Sikkert nok, han blev hurtigt færdig med alle disse Folk, der gentog sig selv uophørligt. Resten var Tavshed – efter Prins Hamlets Ord.

Undertiden kunde han i Selskabet høre med en vis Myndighed en Anskuelse fremført, som syntes at gaa i Retning af det Tilidsfulde. Han blev opmærksom og nærmede sig Vedkommende. Men skuffet maatte han snart erkende, at denne Vedkommende enten talte ud af en *for* gammeldags naiv Opfattelse – som længst var slaaet til Jorden i Virkelighedens haarde Dyst – eller at Optimisten maatte siges at være professionel, at kunne have eller vente at faa en personlig Fordel af sine lysere Profetier. Og med professionelle Optimister – deres øjeblikkelige Brugbarhed ufortalt – mente Henrik Gerhard ikke at ville tømme noget Loftets eller Haabets Bæger.

Saa kunde han støde paa en Person, korporlig og aandelig sund i Tankesæt og Livsførelse. Det var ikke ofte at det hændtes. Hændtes det, og folte Gerhard sig fængslet, saa varede det ikke længe, inden ogsaa *deme* robede sig – ved en uvilkaarlig Ytring – eller ved Mangel paa at turde ytre sig ... og Gerhard gik isoleret omkring, spiste hos Folk, røg deres Cigarer, passiarede med dem, trykkede deres Haand, og tænkte sig undertiden at han trykkede et helt lille Samfund af sammensvorne Lidelsesfæller i Haanden.

Sammensværgelsen gik ud paa: Vi maa ikke sige, at det er galt fat! men det *er* galt fat! og hvad skal Enden blive? –

Han slog sig til Ro med, at det i hvert Fald vilde blive – som det allerede tildels var – et fælles Skibbrud.